

Fondatori: Robert Udrea și Adrian Irașoc

Scritorul

An III ~ Nr. 1 (6) ~ Martie 2020

Artă. Știință. Istorie

De-aș fi (p. 4)

Mamei (p. 6)

Vulcan de iasomie (p. 8)

Fericire furată (p. 17)

Strigăt (p. 18)

Iarnă debilă (p. 21)

De veghe stă Luna (p. 22)

Când răsare apusul (p. 24)

ISSN 2602-1625

Director
Redactor-Şef
Adrian Iraşoc

Redacţia
Bianca Alexe
Marie-Elise Rotaru

Adresa:

Str. Lt. Stoicescu, Nr. 2, Iaşi

Date de contact

E-mail:

revistascriitorul@gmail.com

Facebook:

facebook.com/Revistascriitorul

ID pagină: 285704358863133

Site:

revistascriitorul.wordpress.com

ISSN:

2602-1625

ISSN-L:

2602-1625

PARTENER:

Blogul Cărți și Praful de Stele

**Responsabilitatea pentru
conținutul materialelor
publicate revine exclusiv
autorilor.**

Sumar

Alexandru-Gabriel Susan

De-aş fi

- pag. 4 -

Ana-Maria Stuparu

Mamei

- pag. 6 -

Bogdan Ghindăoanu

Vulcan de iasomie

- pag. 8 -

Corina Finta

Fericire furată

- pag. 17 -

Valentin Mihăilă

Strigăt

- pag. 18 -

Ionuț Dumitru

Iarnă debilă

- pag. 21 -

Bianca Alexe

De veghe stă Luna

- pag. 22 -

March 8th

International
Women's Day

La multi anni

POEZIE
Alexandru-Gabriel Susan

De-aş fi

De-aş fi o rază de lumină,
Ți-aş dărui fără să-ntrebi
Sau să îmi spui că am o vină,
Minutele ce le aştepti.

De-aş fi un înger păzitor,
Te-aş proteja fără să-mi ceri
Și ți-aş cânta de ți-ar fi dor
Balade, șoapte spuse ieri.

De-aş fi o pasăre măiastră,
Te-aş lua cu mine sus în zbor,
Și visele ce ni s-arată
Pe toate le-aş cuprinde-ușor.

De-aş fi o rază de lumină,
Aş fi cum ți-ai dorit mereu,
Aievea lină și senină
Mimată doar de curcubeu.

POEZIE
Alexandru-Gabriel Susan

Totul, tot, de tot

Vreau totul, tot, de tot
Acum, O, om!, iubite,
Vreau zâmbete, c-apoi să pot
Să mă ascund printre cuvinte.

Să pot să râd mereu cu tine,
Să-ți cânt atunci când nu mai poți
Și să zburăm doar înainte
Să mistuim lumea de hoți.

Vreau calde-mbrățișări să-mi dai
Liman al fericirii,
Vreau totul, gura mea de rai,
Destin al nemuririi.

Și-n șoapte să te-aud spunând
Ca un copil, tu, suflet,
Că mă iubești, azi ca nicicând
Hai, dă-mi din nou un zâmbet!

Și vreau să-mi fii neapărat
Veșnicul meu om
Să mă auzi atunci când tac
În liniște, în somn.

Vreau totul, tot, de tot,
Ființa mea din lună,
În ochii tăi mereu să-not
Să ardem împreună.

Dealul și noi

Stelele și luna,
Râd și cântă-ntruna,
Iată-ne iar goi,
E-aici dealul și noi.

Îmi zâmbești mereu
Știind că sunt al tău,
Iar eu, soare sfânt
N-am cum să nu-ți cânt.

Mâna-ți mă-ncălzește
Soarele-mi zâmbește,
Buzele-ți sunt moi
Căci suntem doar noi.

Mă ridici în brațe,
Mâinile-mi sunt hoațe,
Căci te vor nespus
Mâine, tot l-apus.

Noi până la soare,
Vom zbura în zare,
Și-al tău suflet blând
Va zâmbi cântând.

POEZIE

Ana-Maria Stuparu

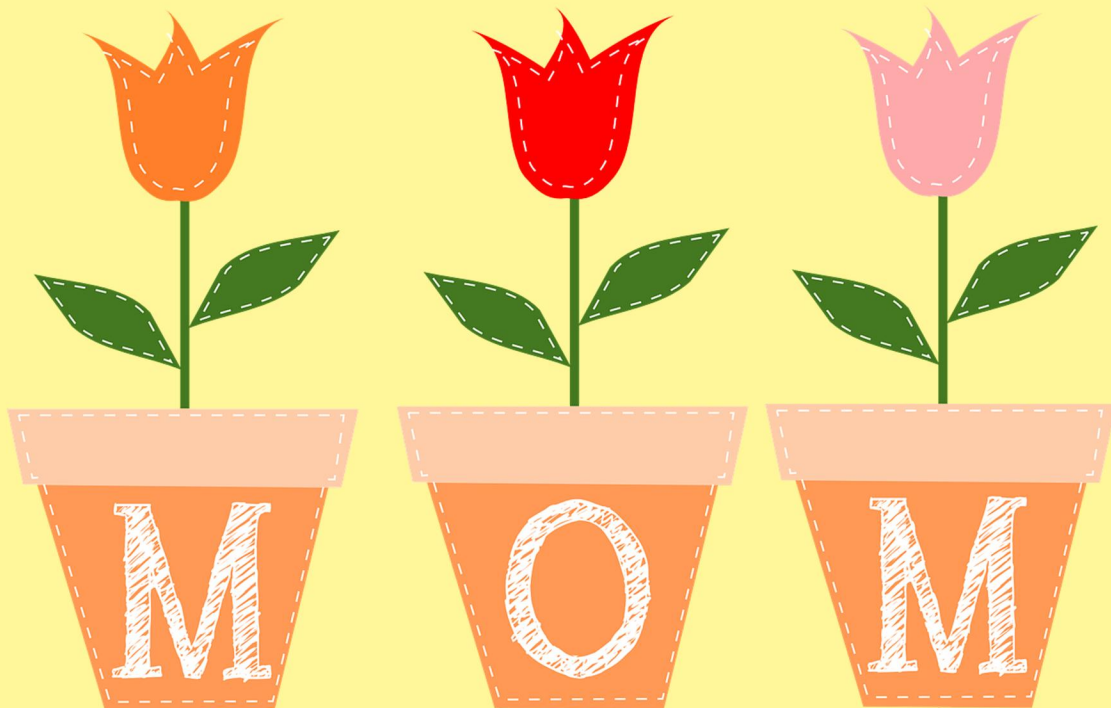
Mamei...

Îți simt suspinul ca un surâs mângâietor
Și te privesc adesea, ca să-ți citesc destinul:
Ești, pentru mine, un gând vindecător,
Ești armonia, calmul și sublimul...

Un lucru doar aș fi voit să cer,
Să rog minutul să mai zăbovească...
Dar, dragă mamă, clipa încă sper
Că s-a decis să nu se mai grăbească.

Din glasul tău sibilic am aflat povețe,
Dar vanitos, un suflet le-a uitat...
Și poate n-are cineva să mă învețe
Din nou, ce-i sufletul curat...

Difuz se naște timpul în amintiri de lut
Dar doru-i sicutiv, mereu mă-ncearcă
O forță care niciodată n-a putut
O, mamă, să-ntregească-o soartă!

POEZIE

Ana-Maria Stuparu

Sentimenti

Asemeni unui dulce vis
Mă porți pe-alei din paradis;
Privirea-ți caldă, calmul ei
Se-atinge brusc de ochii mei...

Citesc în ochii tăi mister
Și înecați de-al tău eter
Mă prind o clipă-n vraja ta
Și-mi dau tot ce eu nu-ți pot da.

La umbra visului de tine
Tresare blând inima-n mine
Eu nu te știu, dar te-am găsit
Și zâmbetu-ți mi-e infinit.

Ce Univers ți-e ție tată,
De unde-ai fi putut să vii?
Te voi vedea din nou vreodată,
Privirea-mi brațe să o ții?

De novo

Dintr-un mormânt de cuvinte am făcut templu
Ca-n el să te duci să te rogi, să contemplan,
Cu lacrimi căzute din vârful peniței,
Cu dorul de ea, cu dorul măicuței.

Pe scările-nalte de piatră am pus
Covor de rubine culese-n apus
Și aripi de înger veșmânt ți-or lăsa
De frig să te aperi, cu inima mea...

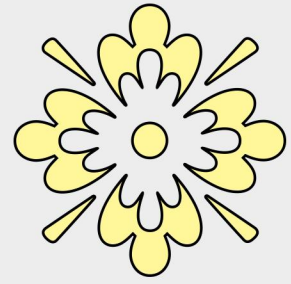
Când clopotul mut va chema un destin
Tu n-ai să auzi, iar eu nu am să vin...
Azi templul de aur renaște-n ruine,
Se-nalță din suflul ce-mi arde-n suspine...

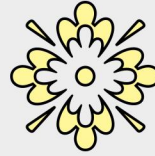

POEZIE

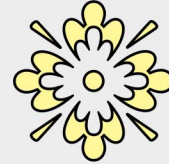
Bogdan Ghindăoanu

Vulcan de iasomie

De mi s-ar face lacrimile foc,
Arzând în flăcări patimile rele,
Ar îngheța oceanul într-un loc,
Încovoiat sub valurile grele.

De mi s-ar prăbuși surâsul
Din zborul lui de altădată,
Ar tresări în mine plânsul
Ce trece iute dar nu iartă.

De s-ar trezi curajul neînvinș
Din somnul nemilos al trândăviei,
S-ar limpezi mirajul necuprins
Și rolul dragăstos al vitejei.

De mi s-ar coace faptele-ntr-un scop
Iar amintirea lor să nu mai doară,
Mi-aș plânge întunericul un strop
Și lăcomia, cea mai grea povară.

De ar muți vrăjmașul într-un monolog
Și oastea dușmăniei de l-ar crede,
S-ar răzvrăti ocnașul strop cu strop,
În cinstea datoriei lui s-ar pierde.

De mi s-ar bucura întregul vis,
Văzându-ți chipul în lumină,
Aș fi în stare de ucis
Întregul chin, întreaga vină.

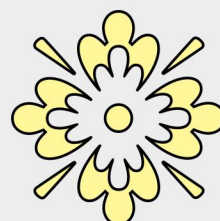
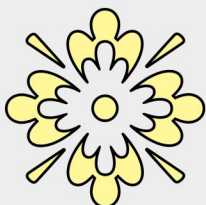
De s-ar încumeta iubirea
Să-i schimbe omului gândirea,
Ar învia în oameni omenia
Și moartea s-ar cupla cu nemurirea.

De mi s-ar scutura omătul trist
Și mi-ar rămâne doar țărână,
Aș fi la fel de pesimist,
Ținându-te de mână.

De-ar învia în mine copilul de-altădată,
Sfios și temător de crunta pribegie,
S-ar înmuia în rime, vorbirea asta toată
Și s-ar topi într-un vulcan de iasomie.

De mi s-ar îngropa voința în abis
Și bunătatea în mocirlă,
Aș reveni în somnul compromis,
În mintea somnambulă.

De s-ar înfuria prezentul
Pe viitorul din oftarea mea,
S-ar termina subiectul
Și viforul ar înceta.

POEZIE
Bogdan Ghindăoanu

Revenire

Doliu pentru omenire, compasiune scufundată-n minele nostalgiei,
Veacuri de rătăcire, frumusețe umbrită de insignele blasfemiei.
S-a stins și ultima sclipire, unde-i mirosul de viață vie?
Fac pace cu timpul, grăbit din fire, visez o clipă să-mi subție

Dorul amar, încins pe jar, scăldat în flăcările despărțirii.
Nu mă mai tem de nimic, iar și iar, o luptă cu sensul menirii,
De-a nu fi temător când rănile au sânge albastru și dor,
De-a fi părtinitor unui destin ilustru, clătit în apă și clor.

Ne închinăm cu două mâini, săracii nu-și mai au loc printre noi,
Trăiesc în subsol, au rădăcini, nu mai avem ochi pentru nevoi.
Nevoile altora, nu doar plăcerea propriului ego rostogolit în noroi.
Voi arunca ancora, înțepenind într-un ocean de infinituri moi.

Carcasă muritoare, așa e trupul, se descompune, devine una cu pământul,
Cere mâncare, doar sufletul poate fi hrănit numai cu simțul și cuvântul.
De bătrânețe nu va scăpa nici Dumnezeu, nici tu, nici eu.
De tinerețe, să vorbesc, îmi vine greu, mă bucur că nu sunt ateu.

Am dus în spate, bune și rele, le-am trăit pe propria piele
Țesut-am gânduri grele în conștiință, nu m-am ferit de biruință.
Răstălmăcind speranțe între ele, croind o cale pentru a noastră vreme,
Descoperit-am în a mea ființă, o licărire de voință.

Amprenta prafului de stele, a tipărit o serie de preconcepții
Virtuțile, s-au vrut doar pentru ele, la fel și bunele intenții
Trezirea din somnul adânc, e privilegiu, e binecuvântare, un gând profund.
Nu vreau să mai renunț nicicând la sacrificiu, la consolare, nu vreau să-l văd pe Dumnezeu
plângând.

PROZĂ
Alexandra Ungureanu

Anaid

Roșu-mătase ce mângâie pielea, iasomie e chipul, parfumul îl simte, pe umeri de lapte, voalul tresare, e pură ca focul dar focul te arde. Părul șaten în valuri și-l poartă, ușoară corabie ce-atinge oceanul. Ochii-s comoară de suflet și-n el, inima ei vrăjită dansează.

Nectar pe buze, petale în palme, copil al iubirii s-a născut în mare. Din spuma apei, magia e albă, coroana de stele pe creștet o poartă. Ea e natura, ea e regina, pământul e martor al puterii divine.

Roze-i acoperă trupul, veșmânt, iar zâmbetu-i raze de lună pierdute, căci mistic crepuscul se revarsă în juru-i și lebede gâtul și-l pleacă umil. Zeiță a Soarelui, luminează colindă pe aripi de păsări ce viața și-o cântă. Ea e lumina, ea e Apusul. Ea este viața și ea e iubirea.

Privirea-i pierdută iar dorul ce-l simte, furtună încinsă ce mistuie gheața. Frumoasă ființă, Anaid zâmbeste, iar glasul-i e tril și timpu-l oprește. Umbre de aur se joacă în apă, lacrimi de înger, chihlimbar preschimbat, nu pot ascunde adevărata comoară, căci ochii fetei sunt iad și căldură.

PROZĂ
Alexandra Ungureanu

Lasă-mă să-ți fiu ecou

Și dacă cerul se va rupe-n două, brăzdând cinci infinituri, iar păsări-săgeți, ochii-și pleacă, voi fi acolo. Dacă singurătatea te apasă, precum o mare de teroare ce spumegă-n Răsărituri surde, voi fi acolo. Dacă neliniștea și teama-ți vor însemna trupul cu ură și nenorocire, țipând furios torent de lavă, voi fi acolo. Dacă propria-ți viață preschimbata-n fir de nisip, va fi purtată-n vis de vânt, voi fi acolo.

Ai fost atât de singur, o umbră în umbre, un soare-ntre stele. Dar ce-ai avut, e strălucire, dorință de-a vedea cum arzi. Să arzi. Să-mi fii torță, să-mi fii lumină. A te lupta cu mori de vânt e ca și cum, tu, înger, ți-ai sfârteca aripile. Și asta ai făcut, ecoul timpului maschează adevărata vârstă, adevărata suferință. Dar eu o știu, eu te-am văzut, târziu, dar am făcut-o. Ca o pădure de smarald al cărei suflet dăinuie-n mici viețuitoare, așa și propriu-ți suflet va dăinui în mine.

Nu vreau să te mai las să pleci, nu vreau ca inima să-ți bată cântece de jale, tu, tu ești erou, tu ești puterea, așa că lasă-mă să-ți fiu ecou. Pierdut în amintiri funebre, ai renunțat la tot și ai apus. Căci după lupte seculare și după amintiri ce dor, ai pus capăt izbândeii și ai căzut ca fulgul de zăpadă-n gol. Jur pe etern, jur pe iubire, jur pe lumină, jur pe viață, că a ta inima-și va spulbera peretele de gheață.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

Căpetenia Dysil

„Un războinic ca mine nu cunoaște teamă.”

Conduc o ceată de criminali și violatori, soiul de oameni care mă vor trăda cu prima ocazie. Mi-am făcut un obicei prost de a intra în necazuri, și asta mulțumită unor netrebnici care mă urmează atunci când sunt pus pe scandal.

Au trecut săptămâni de când am fost alungat din Morheim împreună cu o adunătură de sălbatici pe care i-am stârnit la răscoală. De atunci umblăm prin arșița cumplită, printre stâncile prăpăstioase, numărând zilele pe care le mai avem de trăit. Și toate numai pentru că nu m-am închinat lui Cabel, Monstrul Hâd, căpetenia mea, cel mai negru coșmar al seminției noastre.

Acum merg prin țărâna încinsă, mărșăluind cu pași mari prin văile Ținuturilor Sterpe. Întorc capul peste umăr, simțind parfumul seducător al soției mele, Necalli. Sunt încă încins de azi-noapte, după răfuiala dintre așternuturile patului în care ne-am tăvălit precum fiarele. Mă înfing brusc în fălcile ei și-i fur o sărutare, mușcând din buzele dulci și carnoase. Aroma lor îmi trimite furnicături până-n vârful degetelor. Este genul meu de femeie.

Se țin aproape în urma noastră alte cinci siluete mătăhăloase, înalte și cu umerii drepți, cu figuri crâncene și cicatrici pe măsură. Ei sunt ultimii din clanul nostru care mi-au stat alături după ce Cabel s-a autoproclamat căpetenie și i-a ucis pe amărății care i s-au împotrivit. Ne-a oferit o șansă unică să cădem la învoială, sătul probabil să se mai trezească cu proviziile incendiate și cu străjerii cotonogiți. Împreună mergem să ne întâlnim cu el și cu haita lui de barbari pentru a pune capăt nedreptăților. Însă eu îi vreau coroana de pe cap.

Așa că pășim pe pământul scorțos, umăr lângă umăr, mândri și neînfricați, scrutând de la depărtare elita înarmată până-n dinți a dușmanului. În timp ce restul rămân la distanță, mârâind și lătrând precum o haită de lupi, Cabel și un grup vânjos de războinici se apropie rânjind cu dinții dezveliți. Cu toții ne aruncăm uitături fulgerătoare iar eu surprind figura aspră a căpeteniei, ucigându-mă din priviri lacome. Avea părul cărunt, strâns într-o coadă la spate, ochii înroșiți de furie și colții ascuțiți. Purta o armură din oțel, cu o jumătate a pieptului împlătoșată și cealaltă învelită în perechi de curele din piele.

Mă reped cu sălbăticie înaintea lui, aruncând securea din spinare în același timp ce-și aruncă și el sabia zimțată. Stăm unul în calea celuilalt, cu brațele pe lângă corp și scrâșnind din dinți. Apoi muntele de om mă cuprinde într-o îmbrățișare prietenoasă și mă bate pe spate ca și când s-ar fi bucurat să mă vadă.

— Ai putea măcar să te prefaci că ai venit să încheiem conflictul, îmi șoptește la ureche, grohând în silă.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

— Dacă ar fi fost posibil, te-aș fi înjunghiat aici în fața tuturor, Cabel, îi răspund dușmănos, bruscându-mă din apucătură.

Știu că Necalli ne urmărește cu spaimă, încordată alături de ceilalți din tabăra noastră. Draga de ea, încă-și mai face griji pentru mine după toate pățaniile prin care am trecut.

Căpetenia se smucește strâmbându-se precum o javră afurisită, care tocmai a fost pusă la punct de către stăpân, și mă scuipă cu o flegmă scârboasă. La mai multe nici că mă puteam aștepta din partea unui ticălos ca el.

— Spune-mi ce anume vrei ca să punem capăt vrajbei, frate! îmi cere stând în fața mea cu brațele împreunate.

— Nu ești frate cu mine, și cu nici unul din bărbații pe care i-ai aruncat la fiare. Tu nu ești decât un laș fricos, care-i persecută pe cei mai slabi decât el.

Îmi ridic fălcile într-un zâmbet plin de cruzime, la care cățelușii săi credincioși se agită prin spate strângând parcă și mai bine armele între degete.

— Te-ai săturat să-ți găsești oamenii măcelăriți și satele incendiate?

Eram mândru de faptele astea, și nu mă sfiam să-mi asum meritele dezastrului.

— Ce s-a întâmplat, Cabel? Ți-ai mușcat limba aia afurisită? Sau te-ai înmuiat de când războaiele dintre clanuri s-au sfârșit și nu mai ai pe cine supune?

I-am atins o coardă sensibilă. Cuțitul era deja înfipt în orgoliul său, iar eu nu mă tem să răsucesc lama.

— Pășești pe un teren primejdios, Dysil, latră cuprins de mânie, abia mai stăpânindu-și graiul. Mă tem că încep să-mi pierd răbdarea cu tine și cu adunătura ta de netrebnici.

— Sună ca și când ai face o amenințare, susțin eu înfruntându-i ochii de animal. Îți dau răgaz până la apus să te hotărăști când vrei să ne înfruntăm. Ai face bine să nu mă lași să aștept prea mult, altfel s-ar putea să caut alte metode prin care să-ți fac de petrecanie.

— M-am hotărât deja, îmi răspunde cu o grimasă dură, scrutându-mă pe sub sprâncene.

Preț de o clipă privirile noastre s-au încrucișat, apoi Monstrul Hâd își saltă fruntea peste umărul meu și-i face semn unuia dintre războinicii de lângă Necalli. Mă răsucesc cu repeziciune în urmă, cu ochii bulbucați, și-i văd pe ticăloși tăbărând pe ea ca niște sălbatici înfierbântați. Trădători afurisiți. Apoi mă trezesc cu o lovitură puternică în moalele capului care-mi întunecă privirea, și mă scufund într-un somn adânc moleșindu-mă din tot corpul.

După o vreme mă dezmeticesc și scutur din umeri, aruncând pietroaiile sub care mă îngropasem așa zișii mei tovarăși. Eram înghesuit între niște stânci ascuțite care răbufneau din coastele unor versanți abrupti. Îmi simțeam brațele îngrămădite pe lângă corp, gângăniile cum mișunau prin țărână, soarele arzând deasupra precum o flacără mistuitoare, adierea ușoară a vântului mângâindu-mi prin păr și umbra unei zburătoare care-mi dădea târcoale. Mă zbat nebunește timp de câteva clipe bune, apoi mă eliberez dintre bolovani tăioși începând să scurm prin țărână.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

Strecurându-mă afară din mormântul de pietre, îmi dau repede seama că aveam piciorul rupt și abia puteam călca pe el. Junghiul dintre coaste însemna că aveam și câteva oase rupte, unul dintre ele țâșnindu-mi afară prin spate. Mă târăsc până la marginea stâncilor, strângând din dinți, fierbând de mânie și înjurându-l pe Cabel, apoi mă trântesc în șezut gemând precum un dulău bătrân.

Îmi trag piciorul schilodit înaintea ochilor și-mi leg rana cu o fâșie de pânză pe care am rupt-o din pantaloni. Apoi mă trezesc cu umbra zburătoarei învârtindu-se flămândă, scoțând sunete amenințătoare. Mă feresc în ultima clipă, lăsând-o să creadă că eram prea rănit ca să mă mișc, și-i zdrobesc căpățâna într-o stâncă împrôșcându-mă cu roșul aprins.

Îmi trag sufletul și închid ochii pentru câteva clipe scurte. Efortul încă-mi săgetează trupul cu dureri pătrunzătoare. Deodată, aud o pereche de pași venind din spatele pietroaielor, furișându-se dintr-o ascunzătoare întunecoasă pe care nu o observasem. Îmi îndrept privirea cuprins de spaimă și mă silesc să mă ridic pe picioare. Se ivise o creatură chitinoasă, înfățișată cu fălci masive, acoperită dintr-un țesut dur de culoare stacojiu, semănând cu un fel de animal preistoric în patru labe. Fără să irosească timpul, jivina se repede asupra mea cu o deschizătură pe măsura dimensiunii sale și mă doboară cu ușurință.

— Fir-ai tu să fii de cățea! Înjur în timp ce-mi mușcă din braț cu lăcomie.

Mă rostogolesc de sub ea și mă întind după secure. Nu știu de ce oamenii lui Cabel au crezut că nu are la ce să-mi mai folosească. Ating mânerul cu două degete, făcând o mutră de uimire, apoi simt tăișul ghearelor înfigându-se în coapse și mă las târât înapoi. Monstrul nu terminase încă cu mine, plănuia să mă frăgezească înainte de masă. Îi lovesc botul cu talpa piciorului și alunec într-un hău prăpăstios trăgând animalul chitinos după mine.

Totul se năruie dedesubtul meu în timp ce fiara cu colți se agită disperată să mă muște dintr-un braț. Mă prăbușesc în întunecime, împrėjmuț de pietroaie și ziduri grunjoase, ascultând mârâitul aspru al prădătorului dinaintea mea. Apoi se întâmplă ceva și mai neașteptat. O altă creatură se ivește din senin, semănând cu un fel de șarpe uriaș cu solzi, cu ochi strălucitori, cu dinții mici și cu perechi de țepușe ca niște pumnale din oțel. Luându-și avânt în aer, reptila uriașă înhață cealaltă jivină dintr-o singură înghițitură, după care se încolăcește în jurul meu sâsâind înspăimântătoare.

— Blestemată mai e și lumea asta! îmi zic, cu juliturile începând să-mi sângereze.

Apoi febra cumplită mă cuprinde și privirea mi se îngustează brusc, rămânând doar cu monstrul solzos dinainte. Își mișca într-un ritm amețitor capătul ascuțit al cozii și se pregătea să mă sfârșească cu cei doi ghimpi, când îmi simt coastele lărgindu-se iar celelalte oase trosnind și pocnind. Nu poate însemna decât un singur lucru, că dihania a trezit fiara din mine. O compătinesc pentru ce va păți în curând, însă în sălbăticie supraviețuiesc numai cei puternici.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

Mă eliberez din strânsoare strecurându-mă precum un vierme viclean, după care, cu părere de rău, mă simt îndatorat să-i întorc serviciul și mă pun pe mușcătură. Botul lung de animal venea în dotare cu câteva perechi de colți pe care nu mă sfiam să-i folosesc. Sfâșii cu ghearele căpățâna prevăzută cu pumnale și trupul de șarpe al creaturii, rânjind când sângele fierbinte îmi stropește figura de lup. Ucid bestia printr-o despicătură brutală, urmărind-o cum se prăbușește fără suflare.

Respir adânc aerul proaspăt din Ținuturile Sterpe după ce mă târăsc din adânciturile întunecate. Mă preschimbasem deja înapoi în om când m-am hotărât să pornesc către Morheim. Mi-am recuperat securea din hăurile prăpăstioase ca să-i trag la răspundere pe cei care m-au trădat și-au batjocorit-o pe Necalli. Iar după ce voi termina cu ei, am să-l ucid pe dușmanul meu Cabel, așa zisul Monstrul Hâd, odată pentru totdeauna.

POEZIE
Corina Finta

Inima

Inima ta e cel mai bun medicament
Când o simt cum bate peste al meu piept,
Tot ce-i rău din jur dispare,
Dintre nori soarele apare,
Fericirea mă copleșește
Și simt cum inima îmi crește.

Vise rupte

Oamenii își irosesc viața
Pentru că n-au avut șansa
Să facă ce și-au dorit
Să-și vadă visul împlinit
Și au ales să supraviețuiască
În goana asta nebunească
Unde visul e dat uitării
Și inima uită ale muzei chemări
Ne zbatem în cele patru zări
Să le fie celor dragi mai bine
Chiar dacă înseamnă să uiți de tine
Artistul care ai fost și care e plin de suspine
Între banal și fantastic e doar o subțire linie

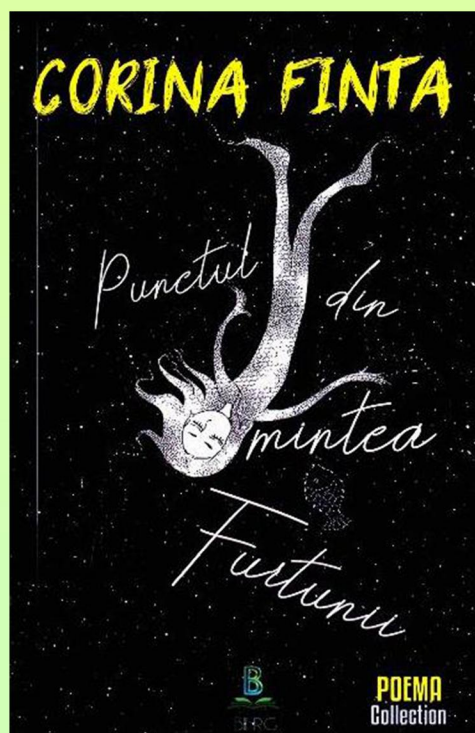

POEZIE
Corina Finta

*Din noul volum al scriitoarei Corina Finta,
„Pendulări prin Paradisul pătrat”*

Fericire furată

Și soarele strălucea
Mai mult în partea ta decât în a mea,
Eu stăteam mai mult la umbră
Eram calm, dar în sufletul meu era o junglă
Zâmbeam sec,
De frică să nu mă înec
Când am gustat din fericire
Pentru o clipă am crezut c-am ajuns la nemurire
Voiam mai mult, dar îmi era teamă
Că o să mă vadă o lume întreagă
Și-o să-mi fure fericirea
Și voi cădea în abis, pierzând bucata mea de Paradis

POEZIE
Valentin Mihăilă

Mortuar

Merg printre morminte și cruci sângerânde
Citesc nume de sfinți pătate cu sânge
Într-un colț de cimitir cadavre-s fumegânde
Ochiul meu miop se uită și plânge.

Mă arunc și eu în foc, dar focul se stinge
Flacăra ultimă la mine nu mai ajunge
Mă ridic de pe rug și mă șterg de sânge
Ochiul meu miop se uită și plânge.

Deschid un cavou și sar înăuntru-i
Întunericul veșnic pătrunde înăuntru-mi
Trag capacul cu mâna plină de sânge
Ochiul meu miop se uită și plânge.

Strigăt

S-aude un strigăt pe străzile goale,
Pe care eu mă plimbam când eram viu.
Mă strigă fulgii albi din ninsoare,
Iar eu stau taciturn în al meu sicriu.

Mă strigă ninsoarea, mă strigă și norul,
Ce mi-a fost alături în plimbările care
Mă făceau să uit de unde-mi vine dorul,
Iar acum stau în sicriu și sus e ninsoare.

Mă strigă fulgii albi din ninsoare,
Iar eu stau taciturn în al meu sicriu.
S-aude un strigăt pe străzile goale,
Pe care eu mă plimbam când eram viu.

POEZIE
Valentin Mihăilă

La margine de lac

La margine de lac te-aștept,
Iubito. Cu o inimă ce-mi arde-n piept
Sub un tei cu frunze căzând – ruginii,
Te-aștept iubito, și nu mai vii.

Cad peste mine brațele teiului posomorât,
E toamnă, iubito, e toamnă și vânt.
A-nceput și ploaia și cerul e înnorat,
Te-aștept, iubito, la margine de lac.

Stingere

Cu fiecare zi trăită simt cum mă sting,
Ochii mei căprui sângerează și plâng.
Brațele mele tânjesc după vitalitate,
Trupul meu slăbit visează sănătate.
Buzele-mi sunt arse și se fac cenușă,
Moartea mea mă strigă și îmi bate-n ușă.
Dorința de-a trăi se stinge cu mine-odată,
Obsesia iubirii în cărți rămâne îngropată.
Din neîmplinirea ei va rămâne doar regretul,
Iar din mine însumi va dăinui doar poetul.
Prin versurile mele eu vă voi vorbi mereu,
Voi doar luați și citiți ce am plâns eu!

POEZIE
Ionuț Dumitru

my immortal
(boyce avenue)

pentru tine

dimineața e frumoasă
cu ciocolată caldă
& proaspătă de la aparat
în timpul zilei reci.

îmi este dor
să re trăiesc crăciunul în autobuz
& să văd luminile orașului
de parcă aş fi în America.

la fiecare stație oprită
pleacă câte-o zi
din intimitatea mea
& lacrimile mi se usucă.

Îmi continui călătoria cu căștile
ce-mi dau viață pentru încă o zi
ce se va duce
încet, încet...

nu a plouat & nici
nu a nins. - //nu a existat
o compatibilitate

& nici îndurare.

a fost ușor să dai
din ce ai - iluzii negre.

acum,
totul este o cântare
schizofrenică:
/arbori sterpi
/apele în somn
/frisoane
/& biserici stinse.

POEZIE
Ionuț Dumitru

*

cipsurile și țigara la începutul serii
sunt ca niște virgule cu defecte îmbătrânite
în sufletul meu inocent și prăpastios.
când stau singur,
tot ce e în jur
se ascunde cu timiditate
în negru.

mă ascund și eu cu teamă după mașini
și privesc molcom la tot ce mi se arată
în luminile publicului de lângă apartament.

numerele mașinilor - inscripții cutremurătoare
sunt doar o mesagerie cuminte
și... - (candelele vor fi aprinse).

frunzele picate molcom pe stradă
încă sunt în viață și nu spun nimic
de la slăbiciune - totul se rezumă
la destine infernale
și totul este efemer///

iarnă debilă

Ei nu sunt niciodată triști,
sunt încă copii ce au ales
să își petreacă ziua și noaptea
în pijamale.

Urgia străzilor negre
și natura obosită
s-au învăluit pentru
a da naștere unui copil
cu sindrom abătut
de insomnie.

Televizorul s-a îmbolnăvit
de insomnie tainică
în timpul nopților
de primăvară/vară/toamnă

Acum au venit plângând
nopțile lungi de iarnă
ce se vor năpusti adânc
asupra a tot ce-a mai ramas
din mine.

POEZIE
Bianca Alexe

De veghe stă Luna

În noaptea searbădă și rece
Sufletu-mi s-a ridicat și trece
Și Luna sta și m-admira în tihnă
Nici stelele nu mai voiau odihnă.

Iar lângă pomii dezfrunziți și goi
Sta-morul ce m-a prins ca un strigoi.
În galben foc de dulce dor mistuitor
El mă privea și eu simțeam că mor.

Căci printre praf de stele argintii,
Luna ne veghea ca pe copii,
Și ochii săi adânci, pătrunzători,
Erau de soare cald, sfinți purtători.

Și a iubirii trecătoare și grăbită umbră,
Transformă-n lumină noaptea sumbră,
Dar strânsă-n brațe, mintea și sufletul lui,
Simțeam cum peste munți cu ușurință sui.

Căldura lui vie de foc arzătoare,
Oprea-n loc râuri veșnic curgătoare
Și eu eram apă, și ploaie, furtună,
Iar el curcubeu în al nopții lagună.

Nu auzeam nici cerul cum tună,
O iubire oricum, și totuși comună,
Ploaie de sper, cunună de cred,
Sentimente, trăiri ce tot se succed.

Dar totuși pleacă, ce simplu cuvânt...
Iubirea a devenit al inimii veșmânt.
Și vag aud un slab pe curând,
În noaptea goală am rămas cu un gând.

Dar se întoarce căci iubirea l-a aprins,
Mâine devine un acum surprins,
O dulce sărutare se pierde în nori,
A cărui luceferi sunt unici privitori.

Și stă se frământă într-un chin sublim
În timp ce al viitorului secret dezvăluim.
Un "te iubesc" șoptit se aude încet,
În sufletul meu melodios sonet.

Ochii căprui mă fixează cu jind,
Dupa buzele-mi dulci, profund tânjind.
Dar un zâmbet se-așează pe tânărul chip
Căci știe c-o sărutare se pierde-n nisip.

El vrea doar iubire și nimic mai mult,
Al inimii încununit zbuțiat tumult.
Mai mult de-o privire, mai mult de un gând,
Pentru mine să-l văd cum se zbate luptând.

Dar ochii nu mint, anunț-o furtună,
Și luna se-ascunde după-a norilor cunună.
E o privire de iubire pură încărcată,
Ce trădează tot ce sufletul n-arată.

POEZIE
Beatrix Cozma

Am ales să-ți fiu soție

Am ales să-ți fiu soție,
Să-ți port numele cu mândrie,
La bine și la greu să te susțin,
Să-ți fiu alături în anii care vin!
Te-am ales să-mi fii aproape,
Să mă iubești și când nu se poate.
Să-mi fii și sprijin și ajutor
În clipele grele care dor!

POEZIE
Cristina Șermer

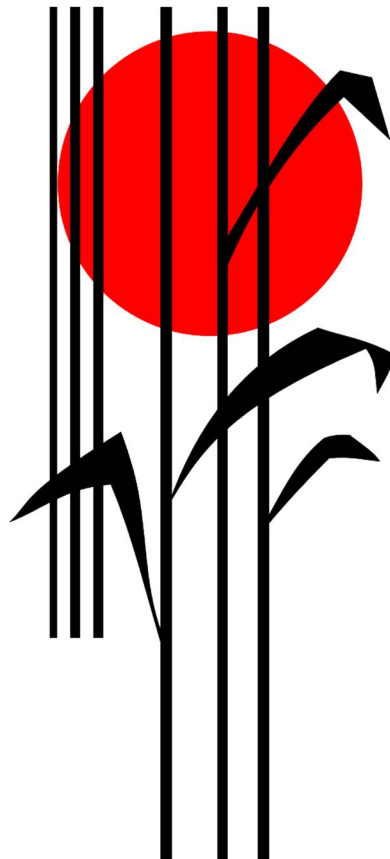
Când răsare apusul

Te iubesc, poate astăzi nu ți-am spus,
Mă-mpiedicau visele din care nu m-am trezit încă.
Închide-mă-n camerele inimii tale și uită-mă acolo până la apus,
Apoi dă-mă afară, transformă-te la loc în stâncă.

Mă vezi cum sufăr după momentele pe care nu mi le-ai dat?
Dar eu tot în fiecare zi te-am așteptat,
Am așteptat ca inima ta să se dezghețe, treptat,
Apoi nu mi-am dat seama că și a mea a înghețat.

S-a topit doar corpul meu atunci când te-am văzut,
A stat timpul în loc pe ceas.
Că mă vei privi numai pe mine am crezut,
Dar flăcările apoi brusc s-au retras.

Mi-am dat seama că argintul din ochii tăi era contrafăcut,
Toate privirile tale numai m-au durut
Iar tot sângele din corpul meu s-a răcit,
Căci printre venele mele esența ta s-a rătăcit.

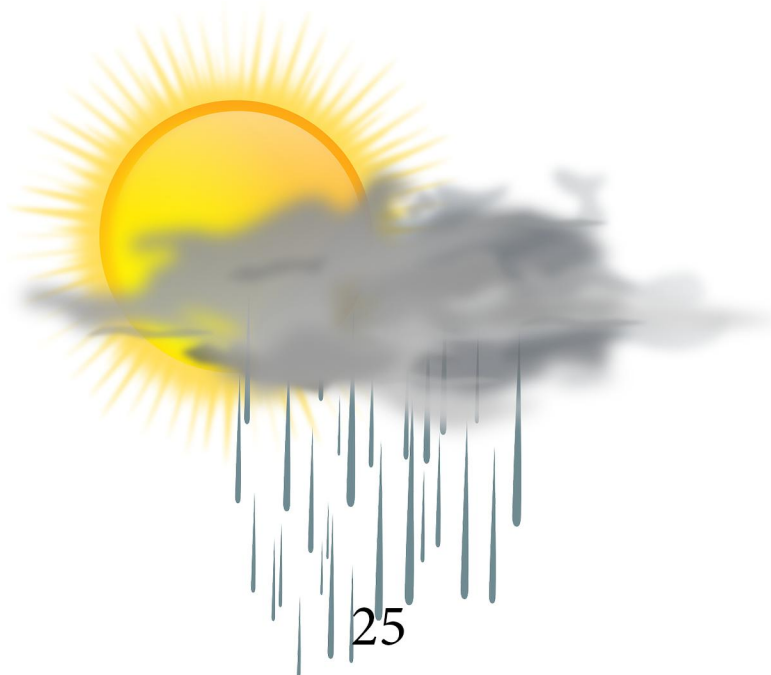

POEZIE
Cristina Șermer

Am pierdut...

Viața-i pictată-n nuanțe întunecate de gri,
Eu văd doar alb-negru, când tu vezi culori vii.
Iubesc tot ce înseamnă singurătate,
Dar urăsc tot ce ne-ar putea desparte.
Apusul l-am văzut de atâtea ori,
În timp ce răsăritul l-am uitat uneori.
Am pierdut toate zâmbetele printre stropii reci de ploaie,
Iar în verile secetoase am vărsat lacrimi șiroaie.
Lacrimi amare, lacrimi născute din durere
Căci s-au dus anii iute și-am pierdut mult din a vieții avere.
Am pierdut verile calde, dar și iernile reci,
Am pierdut tot și nu se vor mai întoarce în veci.
Mi-e dor de ziua ce încă nu a venit,
De ziua când pentru prima oară m-ai iubit.
Nu vreau să-mi aduc aminte de moarte,
Vreau să îmbrățișez viața și s-o las pe unde vrea să mă poarte.
Dar atâta timp cât ești și tu cu mine,
Pentru că altfel prefer să mor decât să nu fiu cu tine.
Mai ții minte când îți spuneam că cerul plânge?
Apoi mi-ai spus că de atâta întuneric inima i se frânge.
Dar nu știam că și eu sunt un cer întunecat.
Sau, cel puțin, am aflat abia atunci când ai plecat.

POEZIE
Bogdana Găgeanu

Mărțișorul mult dorit

Nu-mi doresc vreun coșar
Sau flori de mărgăritar,
Broșe scumpe, diamante
Sau chiar bomboane fondante.

Mărțișor să-mi fii tu mie,
Să-mi fii dragostea mea vie,
Să-mi fii alb, să-mi fii și roșu,
Să fii aprig ca cocoșul
Și când ieși cu mine-n lume,
Să-ți fii mărțișor la nume.

Să-mi fii caldă mângâiere,
Să-mi fii și cruntă durere.
Să-mi fii suflet nepătat,
Să-mi fii foc descătușat.
Să-mi fii lacrimă pe obraz,
Să-mi fii roșu la amiaz'.

Noi, în loc de mărțișoare,
Avem două inimi care
Sunt ca două semafoare:
Când sunt albe, sunt cumiți,
Când sunt roșii, sunt fierbinți.

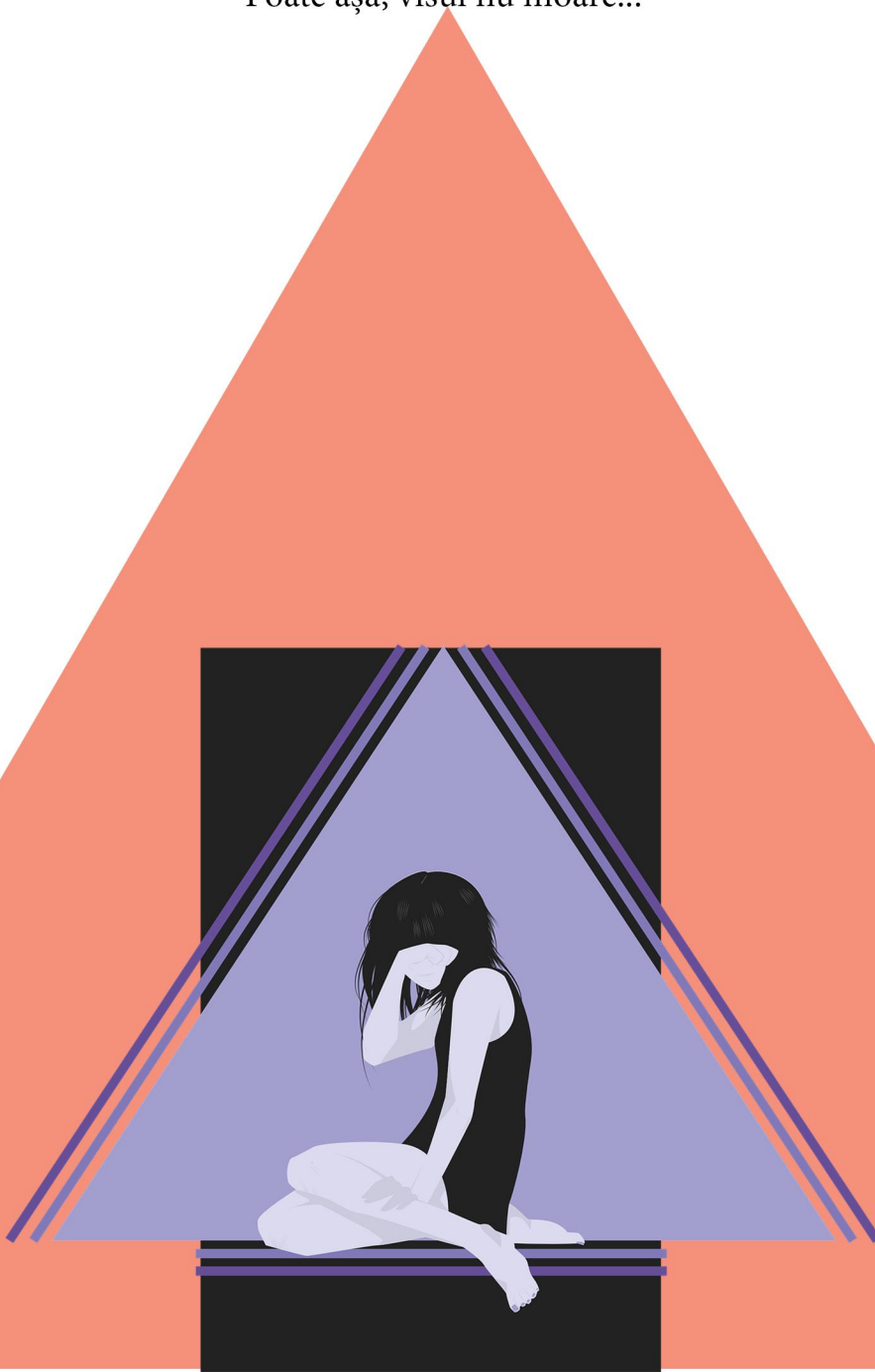

POEZIE
Bogdana Găgeanu

Cerșesc pentru vise

Sunt cerșetoare: în loc de iubire, primesc ură,
În loc de împlinire, primesc zgură.
În loc de zăpadă, primesc noroi,
În loc de soare, primesc ploi.

Sunt cerșetoare, dar nu cerșesc pâine,
Cerșesc speranță, pentru că am vise fărâme.
Vă rog, măcar un gram de speranță de la fiecare,
Poate așa, visul nu moare...

POEZIE
Adrian Irașoc

Fără iubire nu sunt nimic

Sunt focul ce arde pe buzele tale,
Un pictor de visuri și galaxii
Ascunse noaptea sub pielea ta moale
Ce-acoperă ochii în care mă ții.

Al tău prizonier, al tău dezacord,
O lacrimă spartă pe-un zâmbet naiv,
Dar fără tine simt că sunt mort,
Iar fără iubire nu sunt nimic.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

Vânătorul nocturn

„— Cum să o mai iubesc când a devenit ce urăsc mai mult pe lume?”

Un bărbat înalt cu trăsături chipeșe hoinărea stingher printr-un sat pustiit, numărându-și pașii cu amărăciune. Avea o privire pătrunzătoare și arcuită pe care prefera să și-o țină pitită în spatele suvițelor negre de păr. Purta veșminte închise la culoare, stranii în felul lor, mult prea uzate ca și când i-ar fi dat înfățișarea unui vagabond de pe străzi. Târa după picioro-angele sale un palton lung sfâșiat pe la margini. La gât avea legată o eșarfă precum pistolarii din vestul sălbatic, însă străinul era pe departe de a fi confundat cu unul din acele vremuri.

Se opri după o vreme scrutând în liniște văzduhul și aburii care se risipeau în jurul său. Era pândit din întunecime, semn că dușmanii se apropiaseră și-i dăduseră de urmă. Stătu în dreptul unei trăsuri putrezite, uluit că cineva se încumetase să pornească la drum cu capcana aia a morții, deși roțile păreau tare măcinate. Se apleacă iute într-un genunchi, ivindu-se un obiect micuț în țărână care strălucea ca argintul. Avea capetele ascuțite și tăioase, încăpându-i în palmă. Avusese grijă să nu se rănească atunci când îl apucă.

S-a întâmplat cu o săptămână în urmă, mai precis șase zile și-o noapte de neuitat. Atunci, în acea sâmbătă afurisită mi-au furat-o din îmbrățișare și-au osândit-o la viața nocturnă care-o silește să vâneze carne umană. Rosalyn era numele ei. Acum poartă altul fără noimă pentru urechile muritorilor, botezată de către ticăloasa care-a preschimbat-o într-una de-a lor, într-o ucigașă necruțătoare care nu mai simte remușcări. Mă întreb adesea dacă iubire mai simte, și dacă se va trezi ceva în ea atunci când ne vom reîntâlni și poate să ne atingem buzele. Mi-am petrecut timpul căutând-o, și-am investigat multe zvonuri ciudate în te miri ce locuri uitate de lume, pline cu amărăți de cea mai joasă speță. În zadar. Urmăream crimele și veștile despre o sectă care lăsa în urmă băltoace de sânge. Datorită lor am ajuns atât de aproape, toate semnele m-au îndrumat aici, iar dacă și de această dată mă trezesc într-o fundătură, nu știu ce-aș mai putea face.

Am cercetat pe de-antregul obiectul străin cu colțuri, ba chiar am descoperit frumusețea ascunzându-se dincolo de firișoarele de praf așternute. Era de la un pandantiv pe care i l-am dăruit în noaptea în care ne-am iubit prima dată. Știu în sinea mea că Rosalyn nu și l-ar fi scos niciodată de la gât, dar creatura asta care a devenit nu mai e ea, așa c-o iert și merg mai departe.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

Făceam pași din ce în ce mai mari, îmbărbătat de gândul că undeva prin satul ăsta s-ar putea să o găsec pe cea iubită, sau măcar să primesc o altă informație care să mă îndrume mai departe. Am ajuns la capătul răbdării, toată drumeția asta m-a secăt de puteri și m-a istovit precum niciuna alta. Îmi ridic gulerul deasupra umerilor apoi mi-am îndreptat privirea către un han din fundul străzii care pare să mă invite înăuntru cu perechi de lumini palide și un miros ranced de băutură ieftină. Singurătatea nu-i prindea bine niciunui hoinar, iar cum privirile acelea iscoditoare din ascunzișuri îmi dau târcoale, hotărâsc să intru în micuțul local îngrămădit între niște căsuțe. Ajung eu în dreptul ușii făcând pași mari și-o împing cu sălbăticie dându-mi seama că n-a fost un lucru isteț să atrag atâtea uitături asupra mea. Arunc un ochi peste umăr, siluetele mișunau printre umbrele nopții, însă mă simțeam în siguranță aici, n-aveau cum mă ataca în han, n-ar fi îndrăznit.

Nu pierd multă vreme și mă îndrept către tejghea cu mersul meu iute. Privesc numai în față, cu toate că fără să dau de bănuială am luat deja cu seamă toate pericolele din preajmă. O singură masă ce mi-a atras atenția într-un fel anume, două domnițe care-și țineau companie vorbindu-și prin șoapte delicate. Erau îmbrăcate sumar amândouă, dar nu în felul vulgar pe care l-am surprins de atâtea ori la damele de companie care-și atrăgeau clienții prin ispită. Tinerele erau seducătoare precum zânele din povești.

Ajung la tejghea și mă așez cu repezeală. Imediat simt acele priviri urâcioase ale haimanalelor de lângă mine, duhnind ca niște bețivi afurisiți care ștergeau scaunele astea cu fundul de zile în șir. Se întoarce către mine hangiul, unul cu mustață trecut bine de cei patruzeci de ani în care se putea numi tânăr. Arătos n-a fost niciodată, deși s-o fi crezut în tinerețe astfel.

— Seara bună, flăcău, începu mustăciosul aplecându-se să-i strângă mâna. Ia spune-mi, cum de te-ai rătăcit? Că altfel nu-mi explic ce-ar căuta cineva ca dumneata prin părțile astea.

În timp ce-mi pregătesc răspunsul împing mâna adânc în buzunarul drept al paltonului și apuc pandativul din argint.

— Doar în trecere amabile hangiu, îi răspunse tânărul străin aruncând pumnul pe masă. Sunt în căutarea unor răspunsuri. Vezi tu, am pierdut pe cineva drag mie, și vreau să știu ce s-a întâmplat cu ea.

— Ea? întrebă hangiul căscând ochii mari. Deci este vorba de o femeie, iubită bag de seamă după graiul dulcețaros.

Încuviințez plecând privirea. Deja auziseră destui ce aveam de discutat și ce treburi mă purtaseră prin satul lor sărac. M-aș fi simțit mult mai bine dacă era gălăgie în încăpere, așa măcar nu mai stăteam cu grijă că voi trezi cine știe ce suspiciuni.

PROZĂ

Dragoș Marian Luca

— Ia spune-mi, domnule, cum te numești dumneata? Și-am să-ți dau răspunsurile cerute dacă-mi stă în putință, iar dacă nu, o să găsim pe altcineva care poate.

— Mi se spune Myndas, susținu bărbatul, sprijinindu-și bărbia în pumn. Și nu căuta să-mi spui că îți pare cunoscut, aud asta destul de des.

— Nici n-aveam de gând, mărturisi hangiul arcuindu-și sprâncenele și lungindu-și mustățile. Cu toate că numele ăsta a mai trecut pe la urechile mele, și din câte mi-am dat eu seama îl poartă unul cu înfățișarea dumitale.

Devenise îngrijorat în timp ce-l scrutam cu cruzime. Mai că puteam să-i citesc gândurile, spaima dinainte de a se înfige în gâtlejul meu. Aveam pumnalele la îndemână, și nici țărășurile nu s-ar fi dovedit nefolositoare dacă-i stârnea pe bețivii ăștia să tăbare pe mine. Chiar când îmi pierdusem speranțele, hangiul îmi zâmbește.

— Mă numesc Bernik, drumețule, iar dacă n-ai venit să-mi provoci necazuri sunt numai la dispoziția dumitale.

FOTOGRAFIE
Adrian Iraşoc

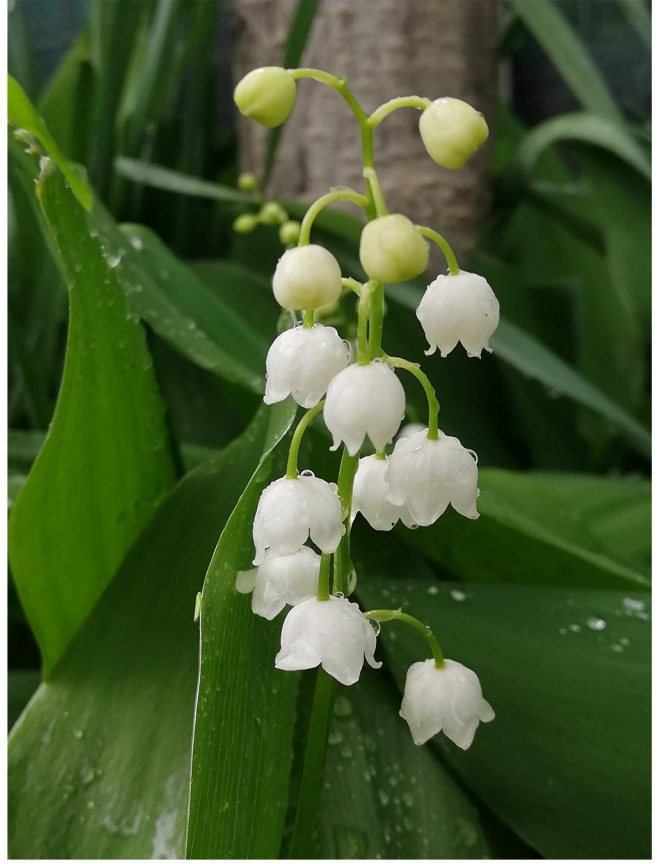
„Ladybugs“

Corni, Botoşani, 2019

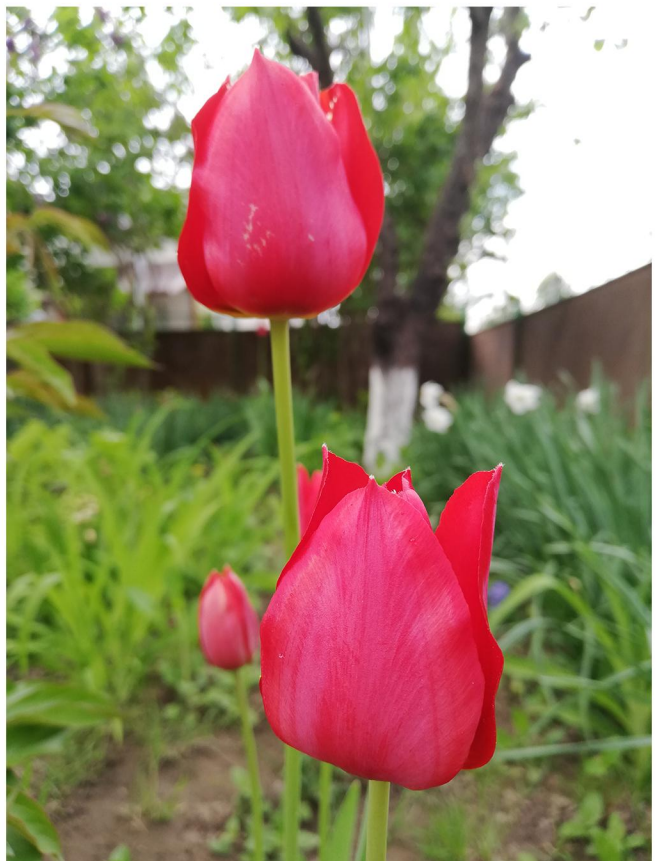
Huawei P20 Lite

FOTOGRAFIE
Adrian Iraşoc

„Rain“

© Revista Scriitorul, 2020
www.revistascriitorul.wordpress.com
e-mail: revistascriitorul@gmail.com